

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Hany Veberové a soudců JUDr. Jitky Hroudové a Mgr. Marka Bedřicha a v právní věci žalobkyně: **Ing. D. H.**, bytem P 6, S. 289/1 v řízení zastoupené Mgr. Janem Zapotilem, advokátem se sídlem Praha 1, Václavské náměstí 38 proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, odbor stavební se sídlem Praha 1, Mariánské náměstí 2 za účasti osob zúčastněných na řízení : 1) Císařka s.r.o. se sídlem Praha 5, Pod Lipkami 1711/27, v řízení zastoupené Mgr. Svatoplukem Šplechtnou, advokátem, se sídlem Praha 1, Jindřišská 20, 2) Společenství vlastníků jednotek Nová Liboc, se sídlem Praha 6-Liboc, ulice Naardenská 666/5,7, 3) Společenství vlastníků jednotek Nová Liboc, se sídlem Praha 6-Liboc, ulice Naardenská 665/1,3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11.5.2012, sp.zn.: S-MHMP 921518/2011/OST/Ka

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Magistrátu hl.m.Prahy ze dne 11.5.2012 sp.zn. S-MHMP 921518/2011/OST/KA se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náklady řízení ve výši 12.922,-Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobkyně Mg.Jana Zapotila, advokáta.
- III. Osobě zúčastněné na řízení Císařka s.r.o. se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhá přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 11.5.2012, sp.zn.: S-MHMP 921518/2011/OST/Ka, kterým částečně změnil v podmínkách č. 2, 10, 15, 25 rozhodnutí Úřadu městské části Praha 6, odboru výstavby, ze dne 20.7.2011, sp.zn. SZ MCP6 103001/2010/OV/Krá o vydání rozhodnutí o umístění stavby „Bytový dům se dvěma nadzemními sekcemi včetně napojení na infrastrukturu při ulici Rybničná v Praze 6 – Liboci“ na žádost společnosti Císařka s.r.o. a současně do něj doplnil podmínku č. 34.

Žalobkyně vyjádřila přesvědčení o rozporu vydaných rozhodnutí se zákonnými předpisy a dospěla k závěru, že je zkrácena rozhodnutím na svých právech.

V prvé námitce žalobkyně namítá, že rozhodnutím o umístění stavby (v podobě dle přezkoumávané dokumentace) je zásadním způsobem omezena dopravní obslužnost, pěší přístup a přístup osob se zdravotním postižením k nemovitostem ve vlastnictví žalobkyně, což je v rozporu se základním požadavkem na ochranu práv účastníků řízení včetně práva vlastnického. Žalobkyně zdůraznila, že místní (slepá) komunikace dosud sloužila jako přístupová komunikace pro obslužnost a vstup do objektu žalobkyně, což je zrekonstruovaná historická stavba dřívějšího statku. Objekt je využíván jako bytový dům a v jeho dalších částech je provozována občanská vybavenost – restaurace, služby a kanceláře. Navrhovaná stavba s předpokládaným vybudováním podzemního podlaží pro parkování 45 vozidel s vyústěním nájezdové rampy přímo na stávající část uvedené místní komunikace přinese rapidní nárůst dopravy. Napojením stavby na slepou místní komunikaci dle předložené dokumentace dojde k zúžení stávající komunikace (o vybudovaný nájezd do podzemních garáží) a také k podstatnému zvýšení zatížení této komunikace o provoz vozidel budoucích obyvatel stavby. S uvažovaným řízením dopravy prostřednictvím semaforů dojde k faktickému znemožnění pohybu chodců a osob se zdravotním postižením v dotčeném úseku ulice Naardenská a tím přístupu a příjezdu k nemovitostem žalobkyně. K nové podmínce č. 34, která ukládá realizaci chodníku namítá, že si správní orgán neověřil, zda je toto technicky proveditelné. Případnou výstavbou chodníku dojde k dalšímu zúžení komunikace, které znemožní plynulý obousměrný provoz. Nesouhlasí s tím, že v rámci územního řízení bylo řešení pohybu chodců vyloučeno k projednání až ve stavebním řízení. Naopak je přesvědčena o tom, že rozhodnutí o umístění stavby musí řešit napojení na komunikaci komplexně. V důsledku toho je územní rozhodnutí neúplné a není v souladu se zásadou dle § 90 písm. d) stavebního zákona. Dále žalobkyně namítá, že rozhodnutí žalovaného i prvostupňového správního orgánu nerespektuje a nezohledňuje koordinované závazné stanovisko Úřadu městské části Praha 6 ze dne 11.3.2011, sp.zn. OÚR/1080/10/VE/Lib, které výslovně stanovilo jako podmínku územního řízení, že „na východní straně pozemku p.č. 1277/1 bude vybudován nový chodník v délce 26 m o šíři 2 m, který bude v severním cílu napojen ... na stávající chodník. Nový chodník bude ukončen u vjezdové brány protilehlého pozemku“. Toto závazné stanovisko nebylo žádným rozhodnutím příslušného orgánu změněno a územní rozhodnutí ho zcela pomíjí. Důvody, proč se žalovaný zcela od stanoviska odchýlil ale nijak neodůvodnil. Žalobkyně dále poukázala na to, že koordinované závazné stanovisko vychází z žádosti a dokumentace uvádějící toliko 42 parkovacích míst, ale rozhodnutí správního orgánu o umístění stavby i rozhodnutí žalovaného vychází s navýšením parkovacích míst na 45. Je přesvědčena o tom, že změna dokumentace vyžadovala nové vydání závazného stanoviska dotčených orgánů. V rámci odvolacího řízení navíc došlo ke změně projektové dokumentace a to při „napravování“ rozhodnutí odboru dopravy ze dne 5.4.2011 obnovou

řízení a následném vydání nového rozhodnutí odboru dopravy ÚMČ Praha 6 ze dne 14.2.2012, čj: MCP6 001444/2012. Žalovaný vydal napadené rozhodnutí k nově upravené projektové dokumentaci, ke které ale v takové podobě koordinované závazné stanovisko vydáno nebylo. S ohledem na změnu v projektové dokumentaci měl rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušit a věc vrátit k dalšímu řízení dle ustanovení § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu. Dále žalobkyně namítá, že žalovaný porušil § 90 odst. 3 správního řádu, když za situace, kdy odvolání proti rozhodnutí nepodal žádný účastník s odlišnými zájmy od žalobkyně, objektivně zhoršil postavení žalobkyně a změnil rozhodnutí správního orgánu v její neprospěch, když rozhodl o změně územního rozhodnutí tak, že podmínku, (byť nedostatečnou) řešení výstavby chodníku a zajištění přístupu pěších k nemovitostem žalobkyně uvedenou pod číslem 15 vypustil a stanovením nové podmínky č. 34 řešení přístupu a chodníku odložil až na stavební řízení. Pokud zjistil, že stanovení takové podmínky není realizovatelné, měl napadené rozhodnutí zrušit a vrátit k dalšímu řízení.

Žalovaný se dále nevypořádal s námitkami žalobkyně, v nichž poukazovala na zásadní omezení příjezdu větších vozidel (nákladních vozidel včetně stěhovacích, vozidel integrovaného záchranného systému, autobusů atd.) do vjezdové brány objektu žalobkyně, když žalobkyně připomíná, že v předmětném objektu jsou umístěny restaurace, byty a kancelářské prostory a je zde nutnost příjezdu takových vozidel. Správní orgány nevzaly při stanovení manévrovacích křivek vozidel v úvahu, že vjezdová brána žalobkyně je fakticky zúžena patníky, jež tvoří nedílnou součást historické brány – vstupu do nemovitosti. V případě zavřených vjezdových vrat do objektu žalobkyně bude vozidlo větších rozměrů při zastavení před bránou zasahovat do výjezdové rampy podzemních garáží. Dojde tak k zásadnímu omezení manévrovacího prostoru vozidel a to i s ohledem na nepřehlednost v prostoru vyústění nájezdové rampy i s ohledem na přepokládané vybudování chodníku. Napadené rozhodnutí je v rozporu s pravidly posuzování záměru žadatele dle § 90 písm. d) a e) stavebního zákona, jehož důsledkem je omezení vlastnického práva žalobkyně k předmětným nemovitostem možnostech jejich způsobu užívání.

Ve druhé žalobní námitce žalobkyně namítá, že územní rozhodnutí je v rozporu s územním plánem hlavního města Prahy, neboť nerespektuje výškové omezení staveb pro historická jádra bývalých samostatných obcí. Územní plán hlavního města Prahy pro uvedené území, které i dle koordinovaného závazného stanovisko ze dne 11.3.2011 patří „do historického jádra obce“, stanovuje „jednotnou výškovou regulaci“ umožňující výstavbu domů maximálně o dvou nadzemních podlažích s možností podkroví v šikmé střeše (oddíl 8 odst. 13 vyhlášky č. 32/1999 Sb. Z 1000/00). Stavba povolená územním rozhodnutím je označena jako „Bytový dům se dvěma nadzemními sekcemi“. Žadatel původně navrhoval stavbu s více nadzemními podlažími, která byla ve zjevném rozporu s výškovou regulací. Až na výzvu správnímu orgánu žadatel návrh dokumentace upravil do podoby, kterou správní orgány akceptovaly. Navrhovaná podoba stavby a její označení jako „dvoupodlažní objekt“ je dle žalobkyně toliko účelovým pokusem obejít výškovou regulaci územního plánu. Faktická výška navrhované stavby totiž odpovídá běžnému čtyřpodlažnímu domu, přičemž výrazně a zcela necitlivě převyšuje stávající historickou výstavbu v Liboci. Je zřejmé, že ačkoli formálně navrhovaná stavba vykazuje dvě nadzemní podlaží, její výška cca 13-14 m nad úrovní pozemku převyšuje o více než 4 m hřeben střechy sousedních staveb. Účelovost splnění podmínek stanovených územním plánem vyplývá i ze stanovení sklonu střechy toliku v úhlu 22%, přestože sklon střech budov v historickém jádru obce Liboc je výrazně vyšší. S odvolací námitkou žalobkyně se žalovaný vypořádal konstatováním, že území je přetvářeno v souladu s územním plánem jako nová obytná čtvrť tvořená bytovými domy, kde stavba statku zůstává jako reminiscence původní zástavby. Takový závěr je ale v hrubém rozporu

s územním plánem. Žalovaný odkazuje na novou zástavbu (Rezidenční čtvrť Nová Liboc), která je ale mimo rámec historického jádra obce. Vzhledem k tomu, že v rozhodnutí o umístění stavby při výstavbě „nové čtvrti“ Nová Liboc, na kterou žalovaný odkazuje, ze dne 29.4.2003, sp.zn. MHMP/133825/01/OUR/SZ/W žalovaný pro tehdejšího investora stanovil povinnost respektovat výškovou úroveň stavby statku a není svůj postoj zásadně změnil, došlo tak k zásadnímu porušení předvídatelnosti výkonu státní správy. Žalovaný tak rozhodl v rozporu s ustanovením § 90 odst. b) stavebního zákona.

Ve třetí námitce žalobkyně namítá, že územní rozhodnutí je v rozporu s územním plánem hlavního města Prahy a koordinovaným závazným stanoviskem Úřadu MČ Praha 6 ze dne 11.3.2011, neboť nerespektuje limity stanovené pro zastavěnost pozemku a pro zachování zeleně. Žalovaný se ale důvodností odvolací námítky žalobkyně ve svém rozhodnutí vůbec nezabýval, když uvedl „vzhledem k tomu, co je uvedeno výše, nelze na pozemku stavby aplikovat kód míry využití území D. Taktéž v souvislosti s tímto koeficientem a dalšími pozemky žadatele není zřejmá...“. V prvostupňovém rozhodnutí, na které žalovaný odkázal, byl označen výpočet využití území toliko za veličinu orientační, „která pouze porovnává hmotu navržené stavby v závislosti na pozemku pod kódem míry využití D, předepsaným územním plánem pro plochu, na níž je postaven obytný soubor Nová Liboc“. Správní orgány tak pominuly respektování míry zastavěnosti stanovenou kódem D s odůvodněním, že byla stanovena pouze pro obytný soubor Nová Liboc, nikoli pro stavbu žadatele, ale žalobkyně odkazuje na koordinované závazné stanovisko ze dne 11.3.2011, kde byl vydán souhlas s realizací dvou bytových domů „za předpokladu, že míra zastavěnosti bude odpovídat kódu D“. Proto měly správní orgány zjistit, zda navrhovaná stavba je v souladu s územním plánem včetně dodržení míry zastavěnosti a vypořádat se tak s námitkou žalobkyně, která upozornila na překročení hranice koeficientu zastavěné plochy o 37% a koeficientu podlažní plochy o 40%. Pokud územní plán stanovuje pro zastavěnost pozemku příslušné limity, na které výslovně odkazuje koordinované závazné stanovisko, je správní orgán povinen splnění uvedených podmínek v rámci rozhodování zohlednit.

Obdobně nesprávně posoudily správní orgány obou stupňů soulad záměru žadatele ve vztahu k dodržení stanoveného koeficientu zeleně. V rozhodnutích není konkrétně uvedeno, jakým způsobem a v jakých hodnotách správní orgány dospěly k závěru o splnění podmínky „množství zeleně“. Závaznost koeficientu správní orgán prvního stupně nezpochybnil, k námitce žalobkyně, že došlo k nedodržení stanoveného koeficientu zeleně o 27%, však správní orgán „vyhodnotil množství zeleně, které bude náležet k nově navrženému bytovému domu a shledal, že v majetku investora jsou i rozsáhlé pozemky jižně od navržené stavby, které jsou určeny pro zeleň“. Z rozhodnutí ale není zřejmé, jaké konkrétní pozemky jsou správním orgánem brány v úvahu, když není uvedeno jejich parcelní číslo. Navíc, jestliže tyto pozemky nejsou předmětem územního řízení, nebude vlastníka pozemku nikterak zavazovat odkaz z územního rozhodnutí vztahující se ke stavbě dvojdomu Rybničná.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě k první námitce uvedl, že slepý úsek ulice Naardenská není v současnosti nijak upraven. Nachází se zde prostý asfaltový povrch, chodník končí na nároží ulic Naardenská a Rybničná, žádná úprava umožňující pohyb osob se zdravotním postižením zde provedena není. Žalobkyně zjevně vychází z předpokladu, že vozidla, která přijíždějí do stavby v jejím vlastnictví, chodce na silnici neohrožují, jiná vozidla je ovšem ohrožovat budou. Žalovaný uvádí, že k posouzení provozu na pozemních komunikacích a k posouzení vhodnosti připojení stavby je příslušný silniční správní orgán. Jeho postupy žalovaný v odvolacím řízení nepřezkoumával. Žalovaný ošetřil výstavbu chodníku pro potřeby žalobkyně tím, že vložil do územního rozhodnutí podmínku č. 34. Jinak

než v následném stavebním řízení nelze o tomto chodníku jednat, neboť se nejedná o novou stavbu, která by měla být umístěna, ale o stavební úpravy komunikace. To by ostatně nebylo možné ani u chodníku na pozemku parc. č. 330/11 k.ú.Liboc, o který žalobkyně usiluje. Žalovaný předpokládá, že řešení je technicky možné, když znění vložené podmínky je převzato z rozhodnutí Úřadu městské části Praha 6, odboru dopravy a životního prostředí, čj: MCP6 001444/2012 MCP6 006198/2012 ze dne 14.2.2012, když tento správní orgán je příslušným silničním správním úřadem.

K námitce druhé odkázal žalovaný na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a zdůraznil, že předložený záměr není v rozporu s regulací, na kterou upozorňuje žalobkyně, neboť z technického hlediska jsou nadzemní i podzemní podlaží stavby tříděna zcela v souladu s ustanoveními článku 3 odst. 1 písm. i) a j) vyhlášky č. 26/1999 Sb. hlavního města Prahy, o obecných technických požadavcích na výstavbu v hlavním městě Praze (dále OTPP). Žalovaný nespatřuje žádnou souvislost mezi rozhodnutím napadeným žalobou a citovaným rozhodnutím z roku 2003, kdy bylo rozhodováno o jiném návrhu. Je zřejmé, že i podmínky územního rozhodnutí jsou odlišné.

Ke třetí námitce uvádí žalovaný, že vyhláška OTPP neupravuje žádný požadavek na míru zastavěnosti pozemku bytového domu, takový pozemek může být zastavěn i ze 100%. Stavba je umístěna v souladu s územním plánem na pozemcích ve funkční ploše OB-čistě obytné. Pro pozemky stavby není stanoven kód míry využití území, to znamená, že pro tyto pozemky není stanoven koeficient zeleně ani koeficient podlažních ploch. Stavební úřad v odůvodnění svého rozhodnutí poukázal na to, že v sousedství stavby se nachází pozemek parc.č. 370 k.ú. Liboc ve vlastnictví žadatele. Z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že stavební úřad v souvislosti s tímto pozemkem upozorňuje na dostatek zeleně v okolí stavby. Přestože tento pozemek může kdykoli změnit vlastníka, zůstane nezastavitelný, neboť se podle územního plánu nachází v ploše ZMK – zeleň městská a krajinná. Jednalo se o pokus stavebního úřadu doložit, že požadavek městské části Praha 6, který však byl nad rámec platných právních předpisů, je v podstatě naplněn. Závěrem navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Městský soud v Praze podle ustanovení § 34 zákona č. 120/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s.r.s.), vyrozuměl osoby, které by mohly být přímo dotčeny ve svých právech a povinnostech, a to jak vydáním napadeného rozhodnutí nebo tím, že by toto rozhodnutí bylo zrušeno a ve lhůtě stanovené soudem uplatnily právo osoby zúčastněné v tomto soudním řízení: Císařka s.r.o. Společenství vlastníků jednotek Nová Liboc, ulice Naardenská 665/1, 3, Praha 6 a Společenství vlastníků jednotek Nová Liboc, ulice Naardenská 666/5, 7, Praha 6 – Liboc. Osoba zúčastněná na řízení Společenství vlastníků jednotek Nová Liboc, Ulice Naardenská 665/1,3 Praha 6 – Liboc zaslala soudu vyjádření k podané žalobě, ve kterém se zcela ztotožnila s výhradami a právními závěry žalobkyně uvedenými v žalobě. Považuje za překvapivé, že skutečně v roce 2003 správní orgány stanovily u budov v blízkosti historické zástavby u stavby „Nová Liboc“ maximální možnou výšku 327,50 m nad mořem, zatím co v případě stavby Bytového domu Císařka připouští výstavbu do výše 329,48 m nad mořem. Žalovaný nijak neodůvodnil rozdílnost přístupu v případě uvedených staveb. Taktéž přisvědčil výtkám žalobkyně ohledně nedodržení koeficientu zástavby a stanoveného rozsahu zeleně. Opět zdůraznil, že dle koordinovaného závazného stanoviska ze dne 11.3.2011 byla výstavba podmíněna mírou zastavěnosti odpovídající „kódu D“, ale že správní orgány k tomu nepřihlížely.

Svého práva vyjádřit se k žalobě využila i další osoba zúčastněná na řízení, a to Císařka s.r.o. Tato zúčastněná osoba uvedla, že po vydání napadeného rozhodnutí ze dne 20.7.2011 došlo mezi ním a žalovaným ke směně pozemků, která vedla k rozdělení některých pozemků dotčených stavbou, ke změně vlastnického práva k pozemkům a k přidělení nových parcelních čísel. Na základě směny pozemků došlo v lokalitě k této úpravě vlastnických vztahů:

- pozemek p.č. 367- nebyl směnou pozemků dotčen
- pozemek p.č. 368 byl dotčen směnou a byl rozdělen na p.č. 368/1 ve vlastnictví Císařka s.r.o. – na p.č. 368/2 ve vlastnictví žalovaného
- pozemek p.č. 369 byl dotčen směnou a byl rozdělen na p.č. 369/1 ve vlastnictví Císařka s.r.o. a p.č. 369/2 ve vlastnictví žalovaného.
- pozemek p.č. 370 – byl dotčen směnou a byl rozdělen na p.č. 370/6 ve vlastnictví Císařka s.r.o. a p.č. 370/87 ve vlastnictví žalovaného
- pozemek p.č. 330/10 byl dotčen směnou, část p.č. 330/10 zůstala ve vlastnictví žalovaného a oddělený pozemek p.č. 330/25 je ve vlastnictví Císařka
- pozemek p.č. 1277/1 byl dotčen směnou, část p.č. 1277/1 zůstala ve vlastnictví žalovaného, oddělený pozemek p.č. 1277/4 je ve vlastnictví Císařka s.r.o., oddělený pozemek p.č. 1277/5 je ve vlastnictví žalovaného (je dotčen stavbou – chodník úprava komunikace) a oddělený pozemek p.č. 1277/6 je ve vlastnictví Císařka s.r.o.

Osoba zúčastněná na řízení považuje první námitku žalobkyně za účelovou a ničím nepodloženou spekulaci. Nárůstem dopravy se zabývaly dotčené (specializované) správní orgány i úřad MČ Prahy 6 a připojení bytového domu se 45 parkovacími místy k veřejné komunikaci povolily. Výjezd vozidel z garáží je jednorázovým dějem, rozloženým do celého dne, kdy v jeden okamžik nevyjíždí na veřejnou komunikaci najednou 45 vozidel. Poukazuje na to, že žalobkyně při výstavbě stavby nevyřešila dopravní obslužnost této občanské vybavenosti a bylo tak tolerováno, že pěší a pěší se zdravotním postižením do těchto provozoven chodí volně po veřejné komunikaci. Žalobkyně místo toho, aby si vyřešila komfortním způsobem přístup pro pěší, prodala developerovi ING podstatnou část svých pozemků, na těchto pozemcích pak ING postavila bytový projekt se 189 jednotkami.

Tvrzení žalobkyně, že chodník má vést přes pozemek p.č. 330/11 k.ú. Liboc, který je ve vlastnictví třetí osoby, která k vybudování chodníku na tomto pozemku nikdy nedá svůj souhlas, není pravdivé a tato žalobkyně tvrzené skutečnost neprochází žádným výrokem ani podmínkami napadených rozhodnutí. Chodník, kterým se nyní řeší přístup do objektu žalobkyně, povede výlučně po pozemcích ve vlastnictví žalovaného p.č. 330/10 a p.č. 1277/5 k.ú. Liboc. Dále poukazuje na to, že výstavbou bytového domu se vyřeší dopravní situace a to jejím zlepšením v dané lokalitě. Osoba zúčastněná na řízení bude muset vybudovat v této lokalitě chodníky pro pěší, jdoucí do objektu žalované a to na pozemku žalovaného a bude muset vybudovat široký příčný práh pro zpomalení vozidel o šířce cca 10 m, čímž dojde i k odvodnění stávající veřejné komunikace a k úpravě jejího povrchu. Vybudováním chodníku u kraje stávající veřejné komunikace nedojde v žádném případě ke zúžení stávající veřejné komunikace. Vjezdová rampa je umístěna v plném rozsahu na pozemku žadatelky p.č. 367 k.ú. Liboc. Příjezdová rampa nijak nezasahuje do stávající šíře veřejné komunikace, jen se k ní připojuje. Žalobkyně bude mít i nadále k dispozici za účelem vjezdu do svého objektu původní, tj. stávající šíři veřejné komunikace. Vybudováním chodníku také nedojde ke zúžení stávající veřejné komunikace, protože osoba zúčastněná na řízení vybuduje chodník o šířce 1,5 m na pozemku p.č. 330/10 a p.č. 1277/5 k.ú. Liboc a přechod z tohoto chodníku do

objektu žalobkyně vyřeší technickou úpravou stávající veřejné komunikace tzv. širokým příčným prahem pro zpomalení vozidel. K připojení bytového domu na dopravní infrastrukturu poukázal na to, že příjezdová rampa do garáží bytového domu o šířce 5,4 m, délce 19,2 m a chodník o šířce 1,5 m na pozemku žalovaného a následně na pozemku žadatelky postavený podél vjezdové rampy, jsou novými stavbami, které se budou na předmětné pozemky umísťovat a tudíž o nich muselo být rozhodnuto v rámci rozhodnutí o umístění stavby. Technické řešení a následná úprava stávající veřejné komunikace na pozemku p.č. 1272/1, resp. po směně pozemků na pozemku p.č.1277/5 k.ú. Liboc ohledně komunikačního propojení pro chodce mezi stávajícím chodníkem na nároží ulic Rybníčná a Naardenská a bránou objektu žalobkyně, již novou stavbou není, a tudíž nemusí být povolena územním rozhodnutím. Vyřešení propojení pro chodce je jen technickou otázkou, která má být vyřešena v dalším stupni projektové dokumentace. Situace je vyřešena a je součástí projektové dokumentace pro stavební povolení. K technickému řešení komunikačního propojení se bude mít žalobkyně možnost vyjádřit v rámci řízení o stavební povolení a vznést k němu námitky. Dále poukazuje na to, že koordinační stanovisko ÚMČ Praha 6 zahrnuje vybudování nového chodníku na pozemku p.č. 330/11, aniž by to žadatelka sama navrhovala a pozemek p.č. 330/11 označila za pozemek dotčený stavbou. Naopak pozemek, na kterém má být chodník vybudován, tj. pozemek p.č. 1277/1 (po směně p.č. 1277/5) byl od samého počátku zahrnut do žádosti žadatelky o územní rozhodnutí. Nově postavený chodník bude postaven jen na pozemcích žalovaného, který s tím souhlasí, tj. na pozemcích označených v žádosti žadatelky. Povolným řešením dopravní infrastruktury nedojde ani k zásadnímu omezení příjezdu větších vozidel do objektu žalobkyně, neboť k zúžení stávající přístupové komunikace nedojde. Pro udržení stávající stejné šíři komunikace ponechává osoba zúčastněná na řízení i nadále část svého pozemku p.č. 367 o velikosti cca 5m² i nadále tak, jako tomu je dosud a to jako komunikaci. Pro případnou manipulaci může být využita i část příjezdové rampy umístěná na pozemku osoby zúčastněné p.č. 367, v části před sklonem rampy do podzemních garáží.

Ke druhé námitce uvádí, že ať se bytová stavba nachází v historickém jádru obce, platí pro toto území jediný regulativ. Pro dochovaná historická jádra je stanovena jednotná výšková regulace – maximálně dvě nadzemní podlaží a šikmá střecha s možností využití podkroví. Tyto regulativy napadená rozhodnutí splňují a tudíž neporušují územně plánovací dokumentaci pro danou lokalitu. definice podkroví a definice nadzemního a podzemního podlaží je stanovena vyhláškou OTTP. Pozemky p.č.367, 368, 369 k.ú. Liboc (resp. jejich oddělené části po směně pozemků, vyjma p.č. 367), na kterých je stavba umístěna, jsou směrem k jihu svažité. Doprava v klidu je řešena ve společném suterénu pod oběma objekty A,B. Vlivem svažitosti terénu tento suterén na jižní straně vystupuje nad rostlý terén, naopak v severní části pozemku je pod objektem A zapuštěn do hloubky cca 6,5 m oproti stávajícímu rostlému terénu. Proto objekt A má 2 podzemní podlaží a to zcela v souladu s vyhláškou OTTP na výstavbu v hlavním městě Praze. Oba objekty pak mají jen dvě nadzemní podlaží a podkroví přístupné nad nadzemním podlažím, určené k účelovému využití, opět zcela v souladu s OTTP.

Ke třetí námitce odkázala na vyjádření žalovaného, neboť pozemky pro výstavbu se nacházejí dle územního plánu v čistě obytné zóně, tedy v území bez jakékoli regulace. Na pozemky dotčené stavbou žádný regulativ ohledně zeleně nedopadá. Odkaz na existenci zeleně na pozemku č. 370 k.ú. Liboc je dle žadatele vyjádřením dobré vůle správního orgánu reagovat na námitku žalobkyně. Územní plán pozemky zahrnuje do čistě obytné zóny bez jakékoli regulace zeleně. Žadatel se snažil vyřešit okolí stavby velice citlivě a to i z hlediska

zeleně a i na pozemky dotčené stavbou umisťoval zelené plochy. Závěrem navrhla zamítnutí podané žaloby.

U jednání soudu setrvali jak účastníci řízení, tak i osoby zúčastněné na řízení, na svých dosavadních stanoviscích.

Ze správního spisu předloženého žalovaným správním orgánem zjistil soud následující, pro rozhodnutí ve věci samé podstatné skutečnosti:

Dne 22.11.2010 podala společnost Císařka s.r.o. žádost o vydání rozhodnutí o umístění stavby. Úřad městské části Praha 6, odbor výstavby vydal dne 20.7.2011 rozhodnutí, kterým na pozemcích parc.č. 330/10, 367, 368, 369 a 1277/1 v k.ú.Liboc byla umístěna stavba „Bytový dům se dvěma nadzemními sekcemi včetně napojení na infrastrukturu při ulici Rybničná v Praze 6-Liboci“. Tímto rozhodnutím bylo též rozhodnuto o námitkách účastníků řízení s tím, že nebylo vyhověno námitkám Ing. D. H. vzneseným v průběhu správního řízení, a to překročení všech koeficientů územního plánu a chybějících zelených ploch, nevhodné urbanistické začlenění, převýšení zástavby a nerespektování požadavků územního plánu na zachování, dotvoření a rehabilitace stávající urbanistické struktury v navrhované památkové zóně Staré Liboce, nedodržení odstupových vzdáleností od její stavby, znehodnocení lokality umístěním nevhodně velké stavby, nevhodné řešení vjezdu do podzemních garáží. Naopak vyhověno bylo námitce nedostatečného odstupu zemních prací od kořenového systému stoletého jasanu a jejímu nesouhlasu se staveništní dopravou v okolí statku z důvodu nařízení statiky jejich objektu.

Proti rozhodnutí podala odvolání žalobkyně i obě osoby zúčastněné na řízení. O odvoláních rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím. K námitce žalobkyně, že pozemky parc.č. 1277/1 a 330/10 k.ú., na kterých je stavba umisťována, nejsou ve vlastnictví žadatele a že nejsou vyřešeny majetkoprávní vztahy, uvedl žalovaný, že zjistil, že vlastníkem uvedených pozemků je hlavní město Praha, které dne 25.2.2010 vydalo souhlasné vyjádření, které pro územní řízení postačí. Žalobkyně dále namítla rozpor, týkající se podmínky pro umístění stavby č. 10, ve které je uvedeno, že z urbanistického hlediska bude stavba řešena tak, aby doplnila stávající historickou zástavbu na místě původního domu v ulici Rybničná – Naardenská. Nadzemní části objektu bytového domu budou řešeny v souladu s požadavky dotvoření historického jádra obce stanovenými územním plánem hlavního města Prahy. Tomu ale dle odvolatelky neodpovídá řešení stavby se dvěma nadzemními sekcemi propojenými podzemními garážemi, bez vazby a bez respektování hladiny zástavby blízkého původního statku a zástavby rodinných domů. Objekt A je ve skutečnosti čtyřpodlažní, díky mělkému osazení přízemí jako suterénu a pro dochovaná jádra bývalých samostatných obcí je stanovena výšková regulace maximálně dvě nadpodlaží a šikmá střecha. K podmínce č. 10 žalovaný uvedl, že se jedná o podmínku nekonkrétní a nesprávnou. Jedná se o požadavek, který byl stavební úřad povinen přezkoumat v rámci řízení. Územním rozhodnutím je stavba umístěna objemově i prostorově, provést změnu tohoto umístění lze jen na základě změny územního rozhodnutí. Jak je již uvedeno, touto otázkou se stavební úřad zabýval v rozhodnutí, své závěry odůvodnil a pro podrobnější řešení vzhledu stavby pak stanovil podmínku č. 11. Proto podmínku č. 10 správní orgán vypustil. Ohledně výšky stavby v historickém jádru původní obce poznamenal, že tato není dána absolutní hodnotou. Oddíl 8 odstavec 13 vyhlášky č. 32/1999 Sb. hlavního města Prahy, ve znění pozdějších vyhlášen a opatření obecné povahy (dále územní plán) stanoví, že taková stavba musí mít maximálně dvě nadzemní podlaží a šikmou střechu s možností využití podkroví. Počet podzemních podlaží územní plán neupravuje pro dané území. V daném případě nebylo shledáno, že by navrhovaný

záměr toto ustanovení nerespektoval a nelze tedy posoudit rozhodnutí jako nezákonné. Je zřejmé, že se jedná o lokalitu moderních bytových domů, přímo v ulici Naardenská vzniklo celé sídliště bytových domů podobné výšky a podobného architektonického stylu. Dále uvedl, že stavební úřad posoudil soulad návrhu s ustanovením čl. 4 odst. 1 a čl. 13 OTHP, který odůvodnil. Odvolací správní orgán na základě podnětu žalobkyně předložil stanovisko OKP MHMP ze dne 8.12.2009 k přezkoumání Ministerstvu kultury. To vydalo k věci dne 25.10.2011 sdělení čj: MK-S 12733/2011 OPP, MK 54 172/2011 OPP ve kterém uvádí, že citované stanovisko OKP MHMP není závazným stanoviskem ve smyslu ustanovení § 149 správního řádu, neboť předmětná lokalita se nenachází na území pražské památkové rezervace, památkové zóny nebo v ochranném pásmu nemovité kulturní památky, nemovité národní kulturní památky, památkové rezervace nebo památkové zóny. Konstatovalo také, že v citovaném stanovisku je pouze uvedeno, že předložený záměr se nedotýká zájmu chráněných zákonem č. 20/1987 Sb. o státní památkové péči.

K otázce výstavby nového chodníku na pozemku č. 330/11 k.ú. Liboc uvedl, že k navrhované stavbě vydal dne 11.3.2011 Úřad městské části Praha 6, odbor územního rozvoje koordinované závazné stanovisko. Jednou z podmínek tohoto stanovisko bylo vybudování chodníku na východní straně pozemku parc. č. 1277/1 k.ú. Liboc. Tentýž správní orgán vydal rozhodnutí o připojení pozemku parc.č. 368 a 369 k.ú. Liboc na komunikaci, čj: MCP6 024345/2011 ÚRD 041/103-Fi dne 5.4.2011, kde je odkazováno na připojený situační náčrt, na němž je na pozemcích parc. č. 1277/1 a 330/11 navrženo vybudování nového chodníku. Stavební úřad v územním rozhodnutí nezahrnul pozemek 330/11 k.ú. Liboc mezi pozemky stavby. Naopak chodník, který je prodloužením stávajícího chodníku na západní části pozemku parc. č. 1277/1 je v dokumentaci pro územní řízení zanesen a popsán. Rovněž stavební úřad ho podmínkou č. 15 územního rozhodnutí umístil. A umístil rovněž nový chodník na východní straně pozemku parc. č. 1277/1 k.ú. Liboc. V průběhu odvolacího řízení žadatel vypustil z dokumentace pro územní rozhodnutí chodník na západní části pozemku parc. č. 1277/1 k.ú. Liboc, podél pozemku parc. č. 328/1. K tomuto podání bylo přiloženo rozhodnutí čj: MCP6 001444/2012 MCP6 006198/2012 ze dne 14.2.2012, kterým byla povolena obnova řízení ukončeného rozhodnutím ze dne 5.4.2011, čj: MCP6 024345/2011 ÚRD 041/103-Fi. Dále bylo přiloženo rozhodnutí čj: MCP6 00144/2012 MCP6 006198/2012 ze dne 14.2.2012, které bylo vydáno Úřadem městské části Praha 6, kterým se mění rozhodnutí čj: MCP6 024345/2011 ÚRD 041/103-Fi ze dne 5.4.2011. Rozhodnutí bylo vydáno se souhlasem Policie ČR. Podmínka č. 8 pro řešení přístupu pro pěší byla stanovena odchylně. Žalovaný připomněl, že řešení připojení stavby na pozemní komunikaci je zcela v kompetenci příslušného silničního správního orgánu a žalovanému nepřísluší přezkoumávat ani z hlediska jeho obsahu ani z hlediska jeho formy. Připomněl, že chodník na západní straně pozemku par. č. 1277/1 k.ú. Liboc měl zajišťovat přístup k objektu ve vlastnictví žalobkyně. Rozhodnutí stanovilo podmínku č. 8 takto: U slepého úseku MK Naardenská bude v celé jeho délce realizováno samostatné, bezpečné, snadné a plynulé komunikační propojení pro chodce. Provedení tohoto chodníkového propojení bude realizováno v rámci samostatného projektu jako podmiňující investice pro výstavbu bytových domů Rybníčná investora Císařka (to znamená, že kolaudační souhlas předmětných bytových domů musí být podmíněn dřívějším nebo současně vydaným kolaudačním souhlasem pro realizaci samostatného chodníku). Žalovaný k tomu uvedl, že chodník na západní straně pozemku parc. č. 1277/1 není stavbou, která v souladu s ustanoveními stavebního zákona podléhá umístění, ale stavební úpravou stávající komunikace, která umístění nepodléhá. Stavební úřad tedy v územním rozhodnutí pochybil, neboť chodník nelze umístit v tomto případě jako samostatnou stavbu.

K míře zastavěnosti, která dle žalobkyně měla odpovídat kódu D uvedl s odkazem na již dříve uvedené, že nelze na pozemku stavby aplikovat kód míry využití území D. Dále poukázal na to, že souvislost s tímto koeficientem a dalšími pozemky žadatele není zřejmá. Žalovaný změnil prvostupňové rozhodnutí takto:

- podmínka č. 2, věta třetí zní: stavba bude mít dvě nadzemní podlaží a obytné podkrovní ve vztahu $k + - 0 = 1.N.P. = 318,500 \text{ m.n.m.}$ (Balt p.v.) u sekce A a $k + - 0 = 1.NP = 315,500 \text{ m.n.m.}$ (Balt p.v.) u sekce B.
- podmínka č. 10 se vypouští bez změny číslování ostatních podmínek
- z podmínky č. 15 výroku rozhodnutí se vypouští poslední věta
- podmínka č. 25 zní – zdrojem tepla budou dva plynové kotle o celkovém výkonu kotelny max. 263 kW. Kotle budou nízko emisní s hodnotami emisí NOx pod 45 mg/kWh, třída emisí 5 dle DIN EN 483
- vkládá se podmínka č. 34, která zní: součástí projektové dokumentace pro stavební povolení bude projektová dokumentace stavebních úprav komunikace na pozemku parc. č.1277/1 k.ú. Liboc, jejímž předmětem bude realizace chodníku, který bude tvořit samostatné, komunikační propojení pro chodce mezi stávajícím chodníkem na nároží ulic Rybníčná a Naardenská a bránou ve slepém úseku ulice Naardenská, která tvoří vstup na pozemek 328/1, k.ú.Liboc.

V ostatním se napadené rozhodnutí potvrzuje.

Ministerstvo kultury, jak uvádí žalovaný ve svém rozhodnutí, sdělilo dne 25.10.2011 na základě žádosti žalovaného, že závazné stanovisko Magistrátu hlavního města Prahy, odboru kultury, památkové péče a cestovního ruchu ze dne 8.12.2009 není závazným stanoviskem ve smyslu ustanovení § 149 správního řádu, ale že se jedná pouze o vyjádření správního orgánu vydané dle ustanovení § 154 správního řádu, neboť nejsou splněny zákonné předpoklady pro vydání závazného stanoviska dle ustanovení § 14 odst. 2 památkového zákona, neboť předmětná lokalita, tj. pozemky, na kterých je umístěna stavba, se nenachází na území nebo v ochranném pásmu nemovité kulturní památky, nemovité národní kulturní památky, památkové rezervace nebo památkové zóny. MHMP OOP pouze konstatoval, že přeložený záměr je z hlediska zájmu státní památkové péče přípustný, protože se nedotýká zájmu chráněných památkovým zákonem. Postup dle § 149 odst. 4 správního řádu se tudíž v daném případě neuplatní.

V průběhu odvolacího řízení dne 7.11.2011 odbor dopravy Magistrátu hlavního města Prahy konstatoval, že pro územní řízení k projektové dokumentaci na předmětnou stavbu byl dán souhlas odborem územního rozvoje ÚMČ Praha 6 ze dne 24.4.2009 čj: OÚR/294/09/KO. Souhlasné závazné stanovisko odboru dopravy a životního prostředí MČ ÚMČ Praha 6 ze dne 11.3.2011, čj: OÚR/1080/10/VE/Lib ze dne 11.3.2011 spočívá v povolení připojení pozemku parc. č. 368/269 k.ú. Liboc na místní komunikaci třetí třídy Naardenská pozemek parc. č. 1277/1 k.ú. Liboc. Předmětné připojení bylo vydáno za souhlasného stanoviska Policie ČR, KŘPA, odboru služby dopravní policie, oddělení dopravního inženýrství ze dne 4.4.2011 a se souhlasem vlastníka dotčené komunikace TSK hlavního města Prahy ze dne 15.2.2010. Povolení k připojení předpokládá splnění podmínek citovaného ustanovení spočívající v udělení souhlasu příslušného orgánu policie a souhlasu vlastníka dotčené pozemní komunikace. Tyto podmínky byly splněny a proto potvrdil správnost stanoviska v plném rozsahu.

Městský soud v Praze přezkoumal napadená rozhodnutí a řízení, které jejich vydání předcházelo, v mezích žalobních návrhů, kterými je vázán (viz ustanovení § 75 zákona č.

150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, dále jen s.r.s.) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Zásadní námitkou žalobkyně i osob zúčastněných na řízení č. 2) a 3) bylo nerespektování závěrů koordinovaného závazného stanoviska Úřadu městské části Praha 6 odboru územního rozvoje ze dne 11.3.2011, sp.zn.OÚR/1080/10/VE/Lib, ze strany žalovaného, ačkoli je patrné, že se jedná o závazné stanovisko vydané pro účely územního řízení dle § 4 odst. 6 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu ve znění platném ke dni vydání rozhodnutí. Podle tohoto ustanovení, je-li dotčeným orgánem podle zvláštních právních předpisů tentýž orgán veřejné správy, vydává koordinované stanovisko nebo koordinované závazné stanovisko, zahrnující požadavky na ochranu všech dotčených veřejných zájmů, které hájí. Koordinované stanovisko nebo koordinované závazné stanovisko lze vydat pouze v případě, nejsou-li požadavky na ochranu dotčených veřejných zájmů v rozporu. Ustanovení správního řádu o společném řízení se použijí přiměřeně.

Z uvedeného vyplývá, že ÚMČ Praha 6 vydal závazné stanovisko, které zahrnuje požadavky na ochranu všech dotčených veřejných zájmů, které hájí. ÚMČ Praha 6 nejprve zkonstatoval, že předmětem projektové dokumentace je výstavba bytových domů s kapacitou 32 bytových jednotek, 6 kancelářských jednotek a hromadnou garáží pro 45 osobních automobilů. K tomu soud poznamenává, že tento správní orgán vycházel z přepracované varianty dokumentace z 02/2011 a tedy z počtu parkovacích míst 45 a nikoli, jak uvádí žalobkyně 42. Správní orgán zdůraznil, že dle platného územního plánu sídelního útvaru Prahy schváleného usnesením Zastupitelstva hl.m. Prahy č. 10/05 ze dne 9.9.1999, včetně následných změn, se předmětný záměr nachází v zastavěném území v ploše s funkčním využitím OB – čistě obytné a že pozemky, na kterých má být stavba vybudována, jsou součástí navrhované památkové zóny Stará Liboc a patří dle územního plánu do historického jádra obce se stanovenou výškovou regulací. V předmětném koordinovaném stanovisku tedy správní orgán souhlasil s realizací předmětné stavby za předpokladu, že míra zastavěnosti bude odpovídat kódu D a objekty budou realizovány jako 2NP + ustupující podlaží. V části B) je uvedeno stanovisko Odboru dopravy a životního prostředí ÚMČ Praha 6 a pod písm. i) této části je uvedena podmínka, že na východní straně pozemku p.č. 1277/1 bude vybudován nový chodník v délce 26 m o šíři 2 m, který bude v severním cípu napojen místem pro přecházení na stávající chodník na západní straně. Nový chodník bude ukončen u vjezdové brány protilehlého pozemku. Rozsah a provedení cílové úpravy „slepého“ úseku komunikace budou stanoveny v dalším stupni řízení.

Prvostupňový správní orgán v rozhodnutí o umístění stavby závěry koordinovaného stanoviska týkající se zahrnutí pozemku pro stavbu do historického jádra obce akceptoval v podmínce č. 10, když uvedl, že „Z urbanistického hlediska bude stavba řešena tak, aby doplnila stávající rozvolněnou zástavbu na místě původního domu v ul. Rybničná – Naardenská. Nadzemní části objektu bytového domu budou řešeny v souladu s požadavky dotvoření historického jádra obce stanovenými územním plánem hlavního města Prahy.

Žalovaný ale v napadeném rozhodnutí dospěl k překvapivému závěru, že podmínka č. 10 je nekonkrétní a nesprávná. Jedná se podle něj o „požadavek, který byl stavební úřad povinen přezkoumat v rámci řízení. Územním rozhodnutím je stavba umístěna objemově i prostorově, provést změnu tohoto umístění lze jen na základě změny územního rozhodnutí. Jak je již uvedeno, touto otázkou se stavební úřad zabýval v rozhodnutí, své závěry odůvodnil a pro podrobnější řešení vzhledu stavby pak stanovil podmínku č. 11. Proto odvolací správní orgán výrok rozhodnutí změnil tak, že podmínku vypustil“.

Z uvedeného je patrné, že to byla právě podmínka č. 10, kterou stavební úřad akceptoval závěry koordinovaného závazného stanoviska. Jestliže ÚMČ Praha 6 v tomto stanovisku výslovně uvedl, že předmětné pozemky jsou součástí historického jádra obce, je zcela nepochopitelný postup žalovaného, kterým tuto podmínku vypustil. Právě tato podmínka akceptuje návaznost v rámci historického jádra obce a stanoví podmínky pro to, jak umístění nemovitosti mají vypadat. Tedy, že stavba má doplnit rozvolněnou zástavbu a její nadzemní části mají být řešeny v souladu s požadavky na dotvoření historického jádra obce. Tvrzení žalovaného, že jde o podmínku nekonkrétní a nadbytečnou, protože tuto otázku řeší podmínka č. 11 vůbec nedopovídá obsahu těchto podmínek, neboť podmínka č. 11 řeší volbu materiálů (kámen, omítka, sklo, dřevo) s tím, že členění fasády povede ke zvýraznění hmotového uspořádání objektu a že pro optické snížení stavby budou použity nejméně dva odlišné druhy obvodového pláště na hmotách nadzemních podlaží obytné části. Z uvedeného je patrné, že každá z podmínek se zabývá stavbou ze zcela jiného hlediska a že podmínka č. 11 není tou podmínkou, která vychází z koordinovaného závazného stanoviska, neboť neupravuje charakter stavby s ohledem na její začlenění do historického jádra obce, pouze stanovuje podmínky pro to, jak stavbu opticky, nikoli fakticky s ohledem na okolní historickou zástavbu snížit.

Soud si je vědom toho, že dle územního plánu výšková regulace v zastavěném území v ploše s funkčním využitím OB – čistě obytné není dána absolutní hodnotou, ale že je stanoveno, že stavba musí mít maximálně dvě nadzemní podlaží a šikmou střechu s možností využití podkroví. Právě kvůli takto obecně určenému kritériu je ale nutno posuzovat i výšku stavby velmi pečlivě a citlivě s ohledem na okolí. Není ale možné zcela odhlédnout od to, že se pozemky nachází v historickém jádru obce. Z rozhodnutí žalovaného je ale jednoznačně patrné, že žalovaný posuzuje stavbu nikoli s ohledem na její umístění v historickém jádru obce, ale vychází z toho, že se „jedná o lokalitu moderních bytových domů podobné výšky a podobného architektonického stylu. Je zřejmé, že území je přetvářeno v souladu s územním plánem jako nová obytná čtvrť tvořená bytovými domy, kde stavba původního statku zůstává jako reminiscence původní zástavby“. Žalovaný přitom zcela pomíjí závěr koordinovaného závazného stanoviska o tom, že pozemky jsou součástí navrhované památkové zóny Stará Liboc a dle územního plánu náleží do historického jádra obce, tedy nikoli do skupiny bytových domů, které se nacházejí v části obce mimo její historické jádro. Pokud se závazné stanovisko zmiňuje o navrhované památkové zóně, není sice patrné, v jakém stádiu návrh na její vyhlášení je, ale závěr o historickém jádru obce vyplývající z územního plánu je zcela nezpochybnitelný. Ten ale žalovaný zcela pomíjí a rozhoduje v rozporu s ním. Svůj závěr o tom, z jakého důvodu se odchýlil od závazného stanoviska a proč vypustil podmínku č. 10, která z něj vycházela v podstatě vůbec neodůvodnil. Pouhý odkaz na to, že „již výše bylo uvedeno“ nepostačí, neboť v napadeném rozhodnutí tomuto sdělení žádné odůvodnění postupu žalovaného nepředchází.

Stejně tak je překvapivý i závěr žalovaného, že na předmětném pozemku nelze aplikovat kód míry využití území D, ačkoli v koordinovaném závazném stanovisku je výslovně uvedeno, že „Městská část Praha 6 souhlasí s realizací stavby za předpokladu, že míra zastavěnosti bude odpovídat právě kódu D.“ Ani v tomto případě žalovaný neodůvodnil, proč se od koordinovaného závazného stanoviska odchýlil, když opět pouze odkázal na to, „co je uvedeno výše“. V předchozí části odůvodnění se ale žalovaný kódem míry využití území nijak nezabýval.

Soud poukazuje na to, že v koordinovaném závazném stanovisku ÚMČ Praha 6 byla také stanovena v části B), bod 1. písm. i) výslovná podmínka územního řízení, že „na východní straně pozemku p.č. 1277/1 bude vybudován nový chodník v délce 26 m o šíři 2 m, který bude v severním cípu napojen místem pro přecházení na stávající chodník na západní straně. Nový chodník bude ukončen u vjezdové brány protilehlého pozemku“. Toto závazné stanovisko nebylo žádným rozhodnutím příslušného orgánu změněno a územní rozhodnutí ho zcela pomíjí. Důvody, proč se žalovaný zcela od stanoviska odchýlil, ale nijak neodůvodnil.

Na tomto místě je třeba uvést, že správní rozhodnutí musí splňovat předepsané náležitosti, a to jak formální, tak obsahové. Ty vycházejí z ustanovení § 68 zákona č. 500/2004 Sb. a představují je: výroková část, odůvodnění a poučení účastníků. Těžiště lze přitom spatřovat nejen ve výrokové části správního rozhodnutí, ale rovněž v jeho odůvodnění, jež má poskytnout skutkovou a právní oporu výroku rozhodnutí. Z odůvodnění jakéhokoli správního rozhodnutí tak musí být zřejmé, proč správní orgán rozhodl tak, jak je uvedeno ve výrokové části rozhodnutí. Tyto důvody přitom musí být jasné a přesvědčivé.

Dle § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb. je v odůvodnění správního orgánu nutno uvést důvody výroku rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při hodnocení podkladů pro rozhodnutí a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků řízení a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

Z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené (srovnej rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 26.2.1993, č.j. 6A 48/92-23).

Těmto zákonným požadavkům kladeným na odůvodnění správního rozhodnutí však odůvodnění napadeného rozhodnutí neodpovídá, neboť žalovaný, jak soud již shora uvedl, neodůvodnil, proč se odchýlil od koordinovaného závazného stanoviska, což ve svém rozhodnutí učinil několikrát, a porušil tak ustanovení § 149 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb. správního řádu.

Současně nelze přehlédnout, že v průběhu odvolacího řízení vydala Městská část Praha 6, odbor dopravy a životního prostředí dne 14.2.2012, pod č.j. MCP6 001444/2012 MCP6 006198/2012 o povolení obnovy řízení dle § 100 odst. 1 písm. a) a odst. 2 správního řádu, neboť rozhodnutím odboru dopravy a životního prostředí ze dne 5.4.2011 bylo účastníkovi povoleno připojení na komunikaci III. třídy Naardenská (slepý úsek) v Praze 6, ale že účastník zjistil, že připojení se za stanovených podmínek nemůže realizovat, neboť by byl dotčen pozemek parc. č. 330/11, k.ú. Liboc, jehož vlastníci s provedením stavby chodníku nesouhlasí. Ještě tentýž den vydal tento správní orgán v obnoveném řízení rozhodnutí se stejným č.j., kterým změnil podmínky vydaného rozhodnutí o připojení parcely č. 368 a 369 na místní komunikaci III. třídy Naardenská (slepý úsek) bude provedena v souladu s aktuálně odsouhlasenou projektovou dokumentací. (viz příloha tohoto rozhodnutí).

V nově obnoveném řízení byla také stanovena podmínka č. 8, ze které vyplývá, že provedení chodníkového propojení bude realizováno v rámci samostatného projektu jako podmiňující investice pro výstavbu Bytových domů Rybníčná (tzn., že kolaudační souhlas

předmětných bytových domů musí být podmíněn dřívějším nebo současně vydaným kolaudačním souhlasem pro realizaci samostatného chodníku).

Z uvedeného vyplývá, že v průběhu odvolacího řízení došlo ke změně projektové dokumentace bez toho, že by byla předložena ÚMČ Praha 6 k novému posouzení, případně k vydání nového koordinovaného závazného stanoviska, v čemž soud spatřuje vadu řízení před správním orgánem, neboť předchozí koordinované závazné stanovisko se vyjadřovalo k připojení pozemku na místní komunikaci na základě jiné, nyní již změněné, projektové dokumentace.

Vzhledem k tomu, že soud shledal důvodnými námitky žalobkyně namítající, že žalovaný dostatečně neodůvodnil, proč se neřídil závěry uvedenými v koordinovaném závazném stanovisku, postupoval podle § 78 odst. 1 s.ř.s., žalobou napadené rozhodnutí zrušil a podle § 78 odst. 4 s.ř.s. vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. Správní orgány jsou právním názorem, vysloveným Městským soudem v Praze v dalším řízení vázány (ustanovení § 78 odst.5 s.ř.s.).

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně byla ve věci úspěšná, proto jí přísluší právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení, proti neúspěšnému žalovanému. Náhradu nákladů řízení představuje v dané věci žalobkyní zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000,- Kč a dále náklady odměny zástupce žalobkyně Mgr. Jana Zapotila, advokáta, a jeho hotové výdaje. Městský soud v Praze přiznal žalobkyni odměnu za zastupování za celkem dva úkony právní pomoci podle ustanovení § 7, § 9 odstavce 3 písm.f/ a § 11 odstavce 1 písm.a/d/ vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění platném do 31.12.2012 (převzetí zastoupení, podání žaloby) po 2.100,-Kč, odměnu za zastupování za jeden úkon právní pomoci podle advokátního tarifu, ve znění platném od 1.1.2013 (účast u jednání městského soudu) po 3.100,-Kč, což činí částku 7.300,-Kč. Dále soud přiznal žalobkyni třikrát režijní paušál po 300,- Kč podle ustanovení § 13 odst.3 advokátního tarifu, tj. částku 900,- Kč. Protože zástupce žalobkyně je advokát, který doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se odměna o částku odpovídající dani, kterou je tento povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést (§ 57 odst. 2 s.ř.s.) ve výši 21 %. Částka daně činí 1.722,- Kč. Celková výše nákladů řízení žalobkyně tak činí 12.922,- Kč, jejichž povinnost k náhradě soud přiznal žalobkyni proti neúspěšnému žalovanému správnímu úřadu k rukám jejího právního zástupce.

Výrok o nákladech řízení osoby zúčastněné na řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 5 s.ř.s., neboť soud neshledal v této věci zákonné podmínky pro přiznání náhrady nákladů řízení této osobě, které nebyla soudem v řízení uložena žádná povinnost.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 24. října 2013

JUDr. Hana Veberová
předsedkyně senátu